

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio XVII. De fuga Jesu Christi in Ægyptum, aut de perfecta
resignatione in Providentiam Divinam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

fructuum illius , communicando
mecum tuos dolores.

*Qui Christi sunt , carnem suam
crucifixerunt cum vitiis & con-
cupiscentiis. Gal. 15.*

*Si secundum carnem vixeritis ,
moriemini ; si autem spiritu facta
carnis mortificaveritis , vivetis.
Rom. 8.*

*Mortificate ergo membra ve-
stra , qua sunt super terram.
Joan. 5.*

*Semper mortificationem JESU
in corpore nostro circumferentes ,
ut & vita JESU manifestetur in
corporibus nostris. 2. Cor. c. 4.*

MEDITATIO XVII.

De fuga JESU Christi in
Ægyptum ,
Aut

De perfecta resignatio-
ne in Providentiam Divinam.

PUN-

PUNCTUM I.

*Exemplum perfectæ resignationis, quod Christus per hoc
Mysterium fugæ in Ægyptum nobis dedit.*

CONSIDERA I. Cùm Christus in Ægyptum fugeret, totum se commisisse ductui Divinæ Providentiæ, sine minimo respectu ad difficultates, quæ in hoc itinere, possent occurrere. Deserenda erat ipsi patria, propinqui, & amici, à quibus aliquid solatii expectare poterat; domus præterea, & modica illa commoda, quæ paupertas ipsi indulserat. Concedendum erat in regionem longè remotam, barbaram, inter Idololatrias, cum quibus nullum ipsi intercedere poterat commercium, ex quo aliquod capere posset levamentum. Suscipiendum erat iter iniquissima anni tempestate, in ætate ad dolores tenerrima, & fe-

I 2 ren-

rendis ærumnis prorsus impari. Discedendum erat promptè, & sine mora; nec spatium dabatur parandi, quæ in iter necessaria erant. Denique nullum tempus certum ærumnoso huic exilio præfigebatur. Hoc unum injungebatur, ut illic persisteret, donec revocaretur. JESUS tamen, & itineris comites ac duces, nulla habita istarum difficultatum ratione, certè omnibus generosè superatis, paratissimam præstiterunt obedientiam voluntati Cœlestis Patris, & inter tot ac tanta obstacula se totos ejusdem Providentiæ commiserunt.

Confidera 2. Hanc fugam videri posse omni rationis lumini contrariam. Quantum enim debilitatis Christus in illa prodidit? Meritò ipsi exprobrari poterat, quod aliquando ipsius inimici objecerunt: quomodo hic alios salvos reddere poterit, cum se ipsum salvare non possit? Deinde, quid
fa-

facilius erat DEO, quàm furori Herodis frænum injicere, mutando ipsius animum, aut temeritatem castigando? Et ille, qui ex tanto locorum intervallo tres Reges potuit attrahere, ut infantem nuperrimè natum adorarent, non potuit Regem, licèt furiâ & rabie, concitatum, constringere, ut idem præstaret? Quòd si Judæâ excedendum erat, cur eundem in Ægyptum ad Cultores Idolorum? Cur non, migravit ad Magos, à quibus summò gaudiò, & maximâ reverentiâ iussit exceptus, & liberalissimè habitus? Sed JESUS, sed Josephus & MARIA, quibus hunc animi sensum indidit, circa hoc minimè ratiocinabantur. DEUS ita vult, ipse ita ordinat; hoc ipsis sufficiebat, hæc erat suprema & unica ipsorum ratio. Oportet sequi ejus voluntatem, & se submittere ipsius arbitrio. DEUS est Dominus vitæ, honoris, & omnium ipsius bonorum; JESUS totum se

ipsi, magnô suô solatiô, consecrat,
 & sacrificat. Quàm magnum, &
 admirabile est hoc exemplum,
 quod in hoc Mysterio nobis præ-
 bes, dulcissime JESU! quàm
 dignum te, & amore, quo Patrem
 tuum complecteris! Sed quàm
 meritò arguit, & condemnat va-
 nos meos angores, inutiles metus,
 immoderatas sollicitudines, nimi-
 as cautelas, & tot ratiocinationes
 parùm Christianas, quas formare
 me amor proprius cogit, cùm de
 rebus meis, de statu, ac fortuna
 mea stabilienda agitur? Ah, Do-
 mine! difficultas, quam huc usque
 sensi, ne me totum tuæ providen-
 tiæ crederem, non ex alio fonte
 profluxit, quàm quòd tam parùm
 fidei, & confidentiæ in tua bonita-
 te collocârim; cujus tamen libera-
 lem in me beneficentiam
 toties jam exper-
 tus sum.

PUNCTUM II.

Motiva impellentia ad perfectam nostri resignationem, exemplò JESU Christi.

CONSIDERA I. Tria potissimum esse motiva, quæ nos maximè impellunt, ut nos totos committamus Divinæ Providentiæ. 1. Quia nihil est tam rationabile. 2. Quia nihil DEO tam gloriosum. 3. Quia nihil nobis utilius.

Nihil utique est tam rationi consonum, quam se illius curæ committere, qui optimè novit nostras necessitates, & illas sublevandi voluntatem simul & potestatem habet. Christus nos exhortaturus, ut omnem curam in Patris sui providentiam conjiceremus, hac utitur ratione, quam paucis explicat, his verbis: *scit Pater vester Cælestis quia his indigetis.* Si scit nostras necessitates, timendum non est, ne nobis succurrere non possit

fit defectu notitiæ. Si est Pater noster, dubitandum non est, quin habeat fat bonitatis, & paterni affectûs, quo nos soletur. Si denique Pater noster Cœlestis est, qui habet omnem potestatem in Cœlo & in terra, certum omnino est, ipsum nos posse cumulare bonis in hac & in altera vita.

Nihil prorsus effugit DEI scientiam; ipsius oculi pari acumine grandia, ac minima quævis scrutantur, & penetrant, quin eventuum multitudo & copia intuitum turbent. Suam providentiam etiam in futurum porrigit, & quidquid venturis sæculis accidere debet, id ipsi tam præsens est, ac ea, quæ jam nunc in Mundo aguntur. Si igitur verum est, DEUM cognoscere omnia, prævidere omnia, disponere omnia; si, ut Christus ipse nos securos reddit, sine ipsius voluntate ne quidem capillus de capite nostro decidit: putasne, ipsius Providentiam longè majoris mo-

momenti negotia neglecturam ,
qualia sunt , quæ tuam quietem ,
tuam conditionem , tuam salutem
spectant , cum nihil horum possit
ignorare ?

Sed si Pater noster est , potestne
ipsi amor , curaque nostri deesse ?
Quid ? tam bonus fuerit , ut te creâ-
rit , ut tibi vitam dederit ; & non
dabit , quô ipsam sustentens ? Om-
nem suum Sanguinem effuderit ,
ut te redimeret ; & gratias necessa-
rias tibi negabit , quibus pretium
redemptionis tibi applices ? Im-
pendiô propriæ suæ vitæ jus ad æ-
ternam felicitatem tibi compara-
verit ; & te temporalibus destitu-
tum relinquet , quæ tam facile , &
nullis impensis procurare poterit ?
Sine solitudine , curæ tui parentis
te committis , quia scis , te ab ipso
amari ; & hunc honorem DEO non
tribues , qui est parentum omni-
um optimus ? *Nemo tam Pater.*
Et adhuc dubitabis , an id , quod
ipse ordinat , tendat in tuum com-

modum sive temporale, sive æternum,?

Denique Pater noster Cœlestis est, cujus voluntati nihil omnino resistere potest. Creaturæ, etiam ab omni sensu vel maximè alienæ, obediunt ejus voci, & se ipsius imperio substernunt. Velle & facere ipsi unum idemque est. Quantum hoc, & quale solatii & confidentiæ motivum pro anima, quæ sibi ipsi dicere potest: sum certa, DEUM omnia scire, omnia disponere, omnia posse. Sum segura, me ab ipso amari amore tenerrimo, & sincerissimo, quo quis amare, & amari potest. An non possum me ipsi totam confidere sine ullo timore, ne me derelinquat? *Non enim amas, & deseris*, inquit S. Augustinus.

Confidera II. Nihil esse gloriosius DEO, quàm perfectam creaturæ in Creatorem suum confidentiam. Si enim gloria nihil aliud est, quàm existimatio laudi & amo-

Meditatio Decima Septima. 203

amori juncta, quid est, quod nostram, quam de Divina Bonitate, Sapientia, & Potentia concepimus, existimationem magis declaret, quàm si nos totos cæco quodam modo ipsius curæ affigamus? Estne aliquid, quod nostrum, quo in ipsum ferimur, amorem clarius manifestet, quàm conjecta in ipsius bonitatem omnis nostra fiducia? Verissimum igitur est; nihil DEO gloriosius esse, quàm animam ita comparatam, ut sui penitus oblita, credat, satis sibi esse, si DEUS de illa cogitet; quæ super omnia in DEO solo conquiescat; quæ nihil præter DEUM æstimet; cui perinde sit, quidquid accidat, modò voluntas DEI impleatur. Et hæc est vera ac solida animæ, è solo DEI nutu pendens, dispositio.

Considera denique III. Nihil nobis utilius esse, quàm sit perfecta in Divinam Providentiam resignatio. Quæ enim major utilitas, quàm nullam habere curam,

nullum timorem, nullam sollicitudinem? quàm vivere in perpetua pace? quàm dormire in sinu Divinæ Providentiæ, ut ita dicam, non aliter quàm infans, qui in gremio suæ Matris tranquillè quiescit? Quæ major utilitas, quàm esse certum, se semper, quocunq; denique se vertat, quidquid agat, quidquid patiatur, exequi voluntatem DEI? Hæc est illa securitas, quam perfecta sui resignatio animæ comparat, quæque illam semper contentam reddit.

O beata conditio, quàm parùm tuum pretium homines æstimant! Felices illos, qui te adepti sunt, factâ etiam omnium bonorum suorum jacturâ! Nam in te reperiunt quendam inexhaustum gratiarum fontem, pacem quandam solidam, imaginem quandam statûs Cœlestis, & ipsius felicitatis aliquam communicationem, vel potius certum aliquod pignus illius, quam paulò post in Cœlo posside-

fidebunt. Sed sicut nemo omnium, nisi tu, amantissime JESU, nobis tam perfectæ resignationis exemplô potuit prælucere, ita nemo, præter te, nobis poterit necessarias ad illam perveniendi gratias dare. Magnam propterea oportet de tua potentia ideam, magnam in tuam bonitatem concipere fiduciam. Et ego nec illam, nec hanc consequi poterô, nisi te amem; non possum autem te amare, nisi tu hunc amorem inspires: quod ut facias, mi JESU, rogo te, per te, & propter te.

Dominus regit me, nihil mihi deerit Psal. 22.

Omniem sollicitudinem projicientes in eum quoniam ipsi est cura de vobis. 2. Petri. 5.

Non dabit in eternum fluctuationem Justo. Psal. 54.

Projice te in eum non se subtrahet, ut cadas. S. Aug.